

[Knud Jespersen.]

Dette krisesystem har jo ikke alene betydning, at Danmark virker som en magnet over for ulykkerne ude i verden, men også at vi har gjort dette magnetfelt endnu stærkere gennem den højt roste tilslutning til fællesmarkedet. Jeg har noteret mig i dag, at hr. Hilmar Baunsgaard m. fl. glæder sig over, at England kom ind i fællesmarkedet — det gjorde de vel for anden gang, hvis man skal tage tingene alvorligt — og at der herigenem er skabt stabilitet. Det er der jo ingen der tror på. Romtraktatens bestemmelser om fri bevægelse af varer og arbejdskraft og kapital har efterladt sig et virvar, og det, der er kendetegnende, er, at der ikke er ét eneste af de fællesmarkedslande, som ikke har de problemer, som også socialdemokratiets ordfører omtalte de skulle bekæmpe: de har de multinationale selskaber, de har forurening, de har trafikproblemer, de har masser af social nød, de har arbejdsløshed. Ja men hvor er så det internationale instrument, som både socialdemokratiet og før dem den forrige regering talte om at fællesmarkedet kunne være til at løse nogle af de problemer?

I en sådan situation kan man ikke undskylde de skiftende regeringer eller det såkaldt ansvarlige flertal i dette ting, når de igennem en forkert politik har knyttet Danmark til en skæbne, som kunne være undgået, knyttet os til krisernes område, og af den grund må vi også se sammenhængen mellem den indenrigsførte politik og den politiske zone, man her har bragt os ind i.

I stedet for at vurdere følgerne af den faktiske politik søger regeringen nu at bortforklare. Man snakker en hel del om underskud på betalingsbalancen, og dér er vi enige: det skal man bringe ned. Der findes flere metoder, men en af de metoder, der ikke kan accepteres, er arbejdsløsheden.

Vi har peget på en anden metode, og det var kontrol med udenrigshandelen og regulering af importen. Men selv om man kan dokumentere over for dette ting, at vi har en underskudshandel med Vesttyskland i 1974 på 7 mia kr., er der ikke én, der løfter hånden for at sige: ja men det må vi da også have bragt i orden. Det accepterer man bare som en uundgåelig kendsgerning, og så taler man trøstigt videre om, hvordan vi skal

komme betalingsbalanceunderskuddet til livs.

Dette betalingsbalanceunderskud kan kun ophæves, hvis Danmark fører en selvstændig handelspolitik, og selv fællesmarkedet vil give muligheder for at sikre noget, der minder om en kontrol og regulering af importen, sådan at vi ikke skal importere arbejdsløsheden.

For Danmarks vedkommende har vi også det særprægede, at den økonomiske politik, der har været ført, har været ført sådan, at den fremfor alt gavnede de store arbejds- og skattefrie fortjenester. Disse arbejdsfrie og skattefrie fortjenester er noget, man har begunstiget gang på gang. Det øger værdierne — det er jo sket med boligforliget — og igennem denne værdiforøgelse åbnes der også for ny belåning til et forbrug, der ikke har nogen produktiv baggrund.

Alligevel forsøger regeringen og navnlig dens økonomiminister at forklare, at Danmark faktisk befinder sig lige over for en gunstig udvikling, og at det nok skal komme til at gå godt igen. Og selv om alle prognoser og undersøgelser viser, at der intet er at have den optimisme i, er statsministeren parat til at forsøge at overgå økonomiministeren og erklærer frimodigt, at man må regne med fuld beskæftigelse på et eller andet tidspunkt til næste år.

Enten må de to ministre sidde inde med sådanne oplysninger, at det vil være noget af en bombe under al økonomisk politik i Danmark, eller også må de søge at bluffe sig igennem.

Jeg vil da gerne spørge: hvad forstår statsministeren ved fuld beskæftigelse? Er det 4, 6, 8 eller 9 pct. arbejdsløshed? Anser statsministeren det økonomiske råds vurderinger, at vi vil have mellem 6 og 8 pct. arbejdsløshed i år og til næste år, for at være forkerte? Hvis man anser det økonomiske råds vurderinger for at være forkerte, ville det også være rimeligt, at det høje ting fik en forklaring om, hvori deres fejlberetninger består.

Samtidig oplever vi, at fællesmarkedet og OECD-landene, altså stadig den højt udviklede del af kapitalismen, forklarer, at højkonjunktoren fra 1960erne aldrig mere kommer tilbage, at man må regne med masser af arbejdsløshed også i 1976, mens øko-